
Požehnaný je lid, který zná radostný zvuk

By David Wilkerson

October 13, 1997 Žalmista píše o nádherném tajemství, jak se těšit z naplněného, radostného života: „Blahoslavený lid, kterýž zná zvuk tvůj; ti, Hospodine, v světle obličeje tvého choditi budou“ (Žalm 89:15). Hebrejský význam tohoto verše říká: „Ti, kdo mají zjevení radostného zvuku, se budou každý den probouzet s pokojem, silou a štěstím. Jejich život bude naplněný radostí z ranního slunce.“

Stručně řečeno, žalmista nám tu říká: „Existuje jistý radostný zvuk, který má takový mocný význam, je to přímo základ vítězného života. A jestliže znáš a rozumíš tomuto zvuku, budeš proměňován od slávy k slávě.“

„Všichni, kdo rozumí významu tohoto radostného zvuku, se stávají sebejistými, nebojácnými. Procházejí životem se stále rostoucím pocitem bezpečí. Jsou schopni překonat deprese, i když jsou těženi Satanem. Jejich srdce jsou vytrvalá a v klidu – protože jim Duch svatý zjevil význam tohoto radostného zvuku!“

Takže, co je tím radostným zvukem?

Radostný zvuk, na který žalmista poukazuje, je mocné zjevení založené na židovském roce jubilea! Historii Židovské slavnosti jubilea najdeme ve 25. kapitole knihy Leviticus. Dodržování tohoto obyčeje začíná Hospodinovým příkazem, aby Izrael každý sedmý rok nechal zemi odpočinout, neobdělával ji. Sedmý rok měl být rokem sabatu, ve kterém měla zem ležet ladem. Během tohoto roku neměli lidé provádět žádnou výsadbu, žádné česání ovoce nebo cokoli sklízet: „Šest let osívati budeš rolí svou, a šest let obězovati budeš vinici svou a sbíratí úrody její. Sedmého pak léta sobotu odpočinutí bude mítí země, sobotu Hospodinovu; nebudeš na poli svém síti a vinice své žezati“ (Leviticus 25:3–4).

Bůh doslova zastavil všechny agrotechnické aktivity na celý rok. A to znamenalo, že Izrael musel žít v tomto období bez jakýchkoli viditelných prostředků na živobytí. Museli své životy vložit kompletně do Božích rukou, spoléhat na Něho ve všech svých potřebách.

To samozřejmě vyžadovalo hodně víry. Přemýšlej o tom: Po celý rok nebude žádný přísun zemědělských plodin pro jídlo... žádná sklizeň obilí, aby nakrmili dobytek... žádná práce pro farmáře... žádná práce pro vinaře. Většina křesťanů by dnes panikařila po pouhém týdnu něčeho takového, natož po roce. Jistě si Izraelci říkali: „Co uděláme, abychom měli sedmý rok potravu? Jak nakrmíme naše rodiny, náš dobytek? Vyčerpáme všechno, co máme v šestém roce. Očekává se od nás, že budeme zahálčivě sedět, zatímco naše děti budou hladovět? Opravdu Bůh očekává, že budeme sledovat, jak hnijí hrozny na vinici? Nedovolí ani chudým, aby si vzali, co mohou?“

Ale Bůh měl jasný záměr, když přikazoval rok sabatu pro půdu. Jeho záměrem bylo zjevit svou věrnost svému lidu! „Pakli dite: Co budeme jísti léta sedmého, jestliže nebudeme síti, ani shromažďovati užitek svých? Dám požehnání své vám léta šestého, tak že přinese úrody na tři léta“ (verše 20–21).

Jak neuvěřitelné zaslíbení – Bůh garantoval Izraeli trojnásobnou sklizeň! Říkal: „Jestliže vykročíš jeden krok ve víře a budeš mi důvěřovat, dám ti během šestého roku sklizeň, která ti poskytne dostatečnou rezervu na tři roky.“ „I budete síti léta osmého, a jísti úrody staré až do léta devátého; dokudž by nezrostly úrody jeho, jísti budete staré“ (25:22).

Věřím, že tu Hospodin říká něco velice důležitého. A to, že bez ohledu na naše okolnosti vždy

zaopatří ty, kdo Mu důvěřují a poslouchají Ho.

Přemýšlej na chvíli o všech způsobech, jakými Bůh naplnoval břhem historie potřeby svého lidu:

Když byl Izrael na poušti, neměli žádné supermarkety nebo obchody smíšeného zboží. V dohledu nebylo ani stéblo trávy. Ale Bůh sesílal z nebe manu, aby lidé měli chléb. A způsobil, že z nebe padaly křepelky po tuctech, aby lidé měli maso. Způsobil, že ze skály tryskala voda. A nadpřirozeně zachoval jejich boty a šaty neporušené, takže se během čtyřiceti let nikdy neobnosily.

Ve Starém zákoně čteme, že hladového proroka krmil havran. Sud mouky a nádobka s olejem se zázračně znovu naplňovaly. A celá nepřátelská armáda se rozutekla, když slyšela podivný hluk – a zanechala za sebou dostatek zásob, aby to nakrmilo celé město vyhladovělých Izraelců!

V Novém zákoně čteme, že se voda změnila ve víno. Peníze k zaplacení daní se objevily v ústech ryby. A pět tisíc lidí bylo nakrmeno pouhými pěti bochníky chleba a dvěma rybami.

Všechny tyto zázraky zaopatření na nás křičí: „Bůh je věrný. Je možné Mu věřit!“ A zde ve 25. kapitole knihy Leviticus čteme o dalším nadpřirozeném fenoménu – zralé sklizni v šestém roce.

Dále Bůh přikázal, aby lidé dodržovali sedm po sobě jdoucích cyklů sabatu pro zemi: „Sečteš také sobě sedm téhodň let, totiž sedmkrát sedm let, tak aby čas sedmi téhodň let učinil tobě čtyřiceti devět let“ (verš 8). Jinými slovy: „Budete tento sabat slavit každý sedmý rok, po dobu čtyřiceti devíti let – sedm sabatů krát sedm.“

V biblických pojmech se období čtyřiceti devíti let vyrovná celé generaci. Plyne z toho závěr, že takové období poskytuje celé generaci dost času, aby se naučila důvěřovat Hospodinu. Břhem tohoto času mohou rodiče a prarodiče vytvořit historii víry tak, aby mohli říci svým dětem:

„Ano, je to pravda! Po prvních šesti letech Bůh obstaral všechno, co jsme potřebovali. Ale když přišel sedmý rok, mnozí měli obavy. Přesto nás Boží zaopatření provázelo až k osmému roku, a ještě dál k devátému. Někdy to bylo dřívivé, ale vždy byl dostatek. Nikdo neumíral hladu a nikdo nemusel žebrať. Každá potřeba byla naplněná. Bůh zkoušel naši víru – a zůstal věrný!“

Jsem si jistý, že jakmile byly sabaty ustanoveny, někteří lidé museli podvádět. Asi si mysleli: „Nemohu projít touto zkouškou. Nemám víru.“ A tak tajně vycházeli v noci ke svým polím a sázeli. Ale jejich sklizně byly nakažené chorobami a nesly málo ovoce.

A lidé se nakonec dostávali hlouběji do dluhu a museli si půjčovat od svých sousedů.

Podstatou věci je, že když Bůh říká: „Důvěřuj mi,“ tak to tak mívá!

Padesátý rok se nazýval „jubileum“ – což znamená „hlahol polnic“! Po „sabatě sabatů“ – to znamená sedmi sedmiletých období – měl být padesátý rok rokem jubilea. Když tento čas nastal, měl nastat hlahol polnic. (Slovo „jubileum“ samo o sobě znamená „hluk polnic.“):

„Tedy dáš troubiti trubou veselé všudy sedmého měsíce v desátý den; v den očisťování dáš troubiti trubou po vši zemi vaší“ (Leviticus 25:9).

Opravdu, jubileum připadalo na den smíření – to znamená, desátý den sedmého měsíce. A v předem

danou hodinu – když nejvyšší kněz vstoupil na svaté místo, aby je pokropil obřtovanou krví – začaly po celé zemi troubit polnice.

Hlahol polnic mohl být slyšet v každém městě, městečku, vsi, dčdině, na každé samotě, hoře a v údolí. A každý Izraelita znal význam tohoto zvuku. Co to všechno znamenalo? Ohlašovalo to neuvěřitelné požehnání svobody a osvobození – podle Hospodinova nařízení!

„I posvřtíte léta padesátého, a vyhlásíte svobodu v zemi té všechněm obyvatěm jejím. Léto milostivé toto mřti budete, abyste se navřátili jeden každý k statku svému, a jeden každý k čeledi své zase přijde“ (verš 10).

Takové nařzení bylo dosud neznámé, neslychané. Tento zvuk polnic anuloval všechny dluhy a navřacel majetek přvodním vlastníkěm. A osvobozoval každého služebnřka z každého zajetř a otroctvř!

Nenř třeba řřkat, že tento břesk polnic byl radostněm zvukem pro každého služebnřka, vřznř a řlovřka zbaveného prřv a svobod po celé zemi. Signalizovalo to konec každého otroctvř a novř začátek v řivotě. Dovolte, abych vřm k tomu uvedl přřklad:

Pod řidovskřm zřkonem nevlastnil řždny řlovřk řždnu přdu. Ařkoliv mohl zdřdit svě pozemky a zřstřvaly jeho rodině, dokud byla rodina na řivu, Břh vlastnil všechno. Každř Izraelec mohl vřdřt, že Břh vlastní hory, údolř, dobytek, bohatstvř tohoto svřta – a že jeho lidě jsou pouze celoživotnř nřjemnřci. Mřli se snařit udržet si ji ve svěm vlastnictvř.

Ale jestliže řlovřk upadl do dluhř – ař uř kvřli řpatnřmu hospodařenř, neposluřnosti, lenosti nebo nřjakě katastrofě – nebyla tu řždny rezerva pro bankrot. řeknřme, že farmář dlužil nřkomu velkou sumu penřz. Aby splatil dluh, musel mořnř prodat svě vlastní dřti a služebnřky.

Potom, pokud se farmář dále zadluřoval, musel odevzdat svou přdu a zřatil třm všechny uřitky ze skliznř. A v extrěmnřm přřpadě musel mořnř farmář prodat sřm sebe jiněmu farmářř, aby si zajistil pouhě řivobytř.

Ale kdř přřšlo jubileum – v padesatěm roce, po sabatu sabatě – byl každý dluh smazřn. Vřechny pronřjmy a majetek přřpadly zpřt přvodnřmu nřjemnřkovi. A to znamenalo, že farmář dostal svou přdu a svou rodinu zpřtky!

Dokřžete si přestavit radost, kterř zavřdla v Izraeli a Judsku, kdř zaznřly polnice. V tu chvřli – desatř den sedměho mřsřce, zatřmco nejvyšř kněz konal sluřbu usmřřenř – byl každý nevolnřk, kterř byl prodřn do otroctvř, osvobozen. A každý řlovřk, kterř zřatil majetek, dostal všechno zpřtky. Rodiny byly sjednoceny. Domovy byly obnoveny. Byl to řas svobody, volnosti, vysvobozenř!

Představuji si nuzně farmářř, jak stojř u hranice svěho břvalěho pozemku a čekajř, aby ji překročili, jakmile zaznřjř polnice. Čekali deset let... potom přt... potom jeden... a teř pořitajř minuty, aby slyřeli radostnř zvuk. Museli si myslet: „Dostřvřm zpřt všechno, co jsem zřatil. Zase to je moje – protože tento rok je rokem jubilea!“

Břhem roku jubilea nebylo řždny setř ani sklizeř. Mřsto toho to byl řas, kterř mohl břit strřven v oslavřch. Přemřřlejte o tom: jubileum bylo rokem, kdř každý den byl řtřdrř den – den chvřlenř Boha za Jeho milost, zaopatřenř a svobodu!

Prosím rozumějte – svoboda vyhlášená o jubileu nebyla nějakou mlhavou myšlenkou, založenou na víře samotné. Byl to zákon o p[ro]d[áv]ání. A všechno, co dlužník potřeboval udělat, aby zákon uplatnil, bylo trvat na něm. Levítové plnili povinnost dohlížitelů nebo šerifů, takže každý spoléhal na spravedlnost a právo.

Někdy možná řekl pán otrokovi: „Ty neodejdeš – stále ještě jsi mým služebníkem! Vrať se zpátky ke své práci.“ Ale tento služebník se mohl svému pánovi vysmát do tváře a říci: „Oba víme, co znamená zvuk polnice. Je to radostný zvuk mé svobody! Již na m[ě] nemáš žádné legální právo. Jsem volný!“

Jak lidé očekávali a toužili slyšet tento radostný zvuk. Znamenalo to svobodný říci: „Nic z mé minulosti už neplatí, nelze to proti mně použít. Jsem zbaven okovů, svobodný, vykoupený. A nikdo m[ě] nemůže okrást o mé d[í]dictví.“ Přesto musel člověk v otroctví jednat, aby se zmocnil své svobody nebo svého ztraceného majetku. Mohl tančit a jásat v synagoze, jak chtěl, mohl volat: „Jsem svobodný! Všechno je obnovené!“ Ale dokud nevykročil a neuplatnil svá práva, nemohl se z ničeho toho radovat. Chápete, jaký to má význam? Většina křesťanů neuplatňuje jubileum, které jim Ježíš Kristus dal. Mnozí si myslí, že ten „radostný zvuk“ je dnes pouze tleskání rukama nebo tancování v emočním čase chval. Ale je toho mnohem, mnohem víc! B[í]h nás povolává, abychom si přisvojili svobodu, pokoj a slávu, kterou pro nás zaopatřil tím, že nám odpustil hříchy. Máme vykročit a nárokovat si to!

Prorok Izaiáš prohlašuje, že Ježíš Kristus je naše jubileum! Izaiáš píše: „...Poslal mne... abych vyhlásil jatým svobodu, a v[š]em otevřen[í] žalám, abych vyhlásil léto milostivé Hospodinovo...“ (Izaiáš 61:1–2).

Známe tuhle pasáž jako provolání Kristova vítězství nad smrtí a hříchem. Ale Izaiáš tu používá i jubilea. Říká: „Ať se rozezvučí polnice – ohlašující radostný, veselý rok svobody, kterou nám dal náš spasitel!“

Tato pasáž se také vztahuje ke scéně Kristova nanebevstoupení ve slávě. Nebeský otec – poté co popatřil na strašlivé utrpení svého blahoslaveného syna – připravil pro Ježíše slavný vstup do nebe. Opravdu, když Ježíš stoupal do nebe, byl doprovázen zástupem andělů a množstvím vozů:

„Vozů Božích jest dvadecet tisíců, mnoho tisíců andělů, Pán pak mezi nimi jako na Sinai v svatyni p[ro]ebývá. Vstoupil jsi na výsost...“ (Žalm 68:17–18).

Naše omezené myslí nejsou schopné pojmut představu této slavné události. Když se Ježíš na svém bílém koni přibližoval k věčnému Božímu městu, byl doprovázen tímto ohromným proudem. A když vstupoval do brány, začaly troubit Boží polnice: „Vstoupil B[í]h s troubením, Hospodin s zvukem trouby“ (47:5).

Tohle byl radostný zvuk – polnice vytrubovaly, oznamovaly jubilejní rok věčích! A tento zvuk ohlašoval celému lidstvu: „Učinil jsem pro vás zaopatření – abyste vyšli z vězení, byli obnoveni pro své rodiny a měli všechno, co potřebujete k naplněnému životu. Jste svobodní, abyste mohli žít beze strachu před každým nepřitelem. Vstupte teď do mé radosti!“

Pavel píše o Kristovu nanebevstoupení: „A když odzbrojil vlády a mocnosti, vystavil je veřejné potupě a skrze něj nad nimi slavil vítězství“ (Koloským 2:15). To je pravda – za triumfálním proudem našeho Pána se belhal sám kníže temnosti spoutaný v řetězech! A za poraženým páblem – pod koly nebeských zástupů – byly všechny mocnosti temnoty, svázané a přemožené. Byly vystavené veřejné

potup před všemi, kteří zemřeli ve víře před Králem.

A Ježíš vstoupil do bran a ve své ruce měl žezlo spravedlnosti – jeho „železný prut,“ s nímž vládne všem národům. Potom, po triumfálním vstupu, zaujal své právoplatné místo na trůnu, plně se ujal veškeré moci, autority a nadvlády.

Jak nádherný obrázek! Satan již nevládne. Komunismus nevládne. Ateismus nevládne. Ne, nepřítelé Krista existují jen s Jeho dovolením. A právě teď jen dál naplňují své poháry nepravosti. Ježíš vládne nade všemi věcmi – a jednoho dne, až bude hotov: „Roztluče je prutem železným, a jako nádobu hrnčířskou roztříští je“ (Žalm 2:9).

Milovaní, naše porozumění Kristovu vítězství nad Satanem a nadvládou hříchu nemůže být mlhavou, vágní, matoucí teologií. Musíme znát a rozumět tomuto radostnému zvuku! Satan je kompletně poražený, nemůže nás držet ve vězení. A Kristus nás osvobodil svou krví z každého otroctví. Teď sedí na svém trůnu se vší mocí a autoritou – nabízí nám pokoj, radost a svobodu!

Kristus vystoupil do slávy nejen jako náš Král přemožitel, ale jako náš nejvyšší kněz – aby se za nás přimlouval! Právě tak jako nejvyšší kněz vystupoval po schodech ke svatému místu v den smíření, vystoupil náš nejvyšší kněz Ježíš do nebeského svatostánku: „...přišel skrze větší a dokonalejší stánek, neudlaný rukama...“ (Židům 9:11). Skutečně, Jan popisuje, že viděl Ježíše v jeho kněžském rouchu: „...od něho dlouhým rouchem a přepásaného na prsou zlatým pásem“ (Zjevení 1:13).

Ale Ježíš nevystoupil jen proto, aby se radoval ze slávy, kterou si zasloužil a které je hoden – ale aby vykonal dílo v náš prospěch. Apoštol Pavel píše: „...Když vystoupil do výše, přivedl s sebou zajatce a dal dary lidem“ (Efezským 4:8). Pavel tu cituje Žalm 68: „Vstoupil jsi na výsost, jate jsi vedl vězňů, vzal jsi dary pro lidi... Požehnaný Pán, každého dne nás osypá dary svými, Bůh silný spasení našeho“ (Žalm 68:18–19). Žalmista říká: „Náš spasitel nám dal všechny dary, užitky a výhody, které potřebujeme, abychom žili ve svobodě!“

A pisatel epistol Židům nám připomíná, že Ježíšovo dílo v nebi je celé pro nás: „Kristus přece nevstoupil do svatyně udlané rukama (jež je zobrazením té pravé), ale do samotného nebe, aby se nyní objevil před Boží tváří za nás“ (Židům 9:24). „...nebo je stále živ, aby za nás orodoval“ (7:25). Kristus to všechno dělá pro nás!

Ale co přesně znamená tato fráze: „Žije, aby za nás orodoval“? Vidím, že Ježíš za nás oroduje těmi způsoby:

Některí z nás si představují, že Ježíš stojí před Otcem a prosí, aby nám ukázal svou milost, když uděláme chybu a zklameme. Ne! Kristovy přímly za nás mají co do činění se Satanovým obviňováním proti nám.

Víš, ďábel přichází k Božímu trůnu, aby nás obvinil z každé naší chyby, hříchu a přestoupení. Volá: „Já chci spravedlnost! A jestli jsi spravedlivý Bůh, tak tohoto člověka odsoudíš a zničíš. Zaslouží si to!“

Ale hned potom zakročí Ježíš. Nemusí Otce o ničem přesvědčovat nebo přemlouvat. Spíše skromně ukáže na své vítězství na kříži. Potom se obrátí k Satanovi a řekne: „Neslyšel jsi zvuk polnic, ďáble? Víš, nemůžeš si činit nárok na toto moje dítě. Dej ruce pryč od mého vlastnictví!“

Zadruhé, Kristovy přímly za nás znamenají, že si ověřuje, že jsme dostali a radujeme se z výhod a

užitků zaopatřených jubileem. Právě tak jako Levítové uvádějí v platnost zákon, který každému člověku poskytoval jeho spravedlivá požehnání, Ježíš dnes pro nás uvádí v platnost privilegia jubilea. Ujišťuje se, že víme, že jsme právně svobodní!

Satan se možná snaží obejít vítězství kříže tím, že nám říká: „Jsi stále v mém sevření, mým majetkem, a ty to víš. Budeš spoután chřtíčem po celý svůj život! Nikdy nedosáhneš vítězství nad svými zvyky.“

Ale ve chvíli, kdy se tohle stane, zakročí Ježíš. Posílá svého šerifa – Ducha svatého – aby uplatnil Jeho nariadení jubilea a říká: „Polnice zazněly, páble. Je čas jubilea! Přestaň si dlat nároky na toto svobodné dítě. Již na něj nemáš žádné právo!“

Stále ještě můžeme zápasit s hříchem – ale právoplatně nám bylo ohlášeno, že jsme osvobození ze všech otroctví. A máme si nárokovat svoji svobodu a naše plné ddictví bez ohledu na to, jak odsouzení se možná cítíme.

Za třetí, Ježíš se přimlouvá i v našich srdcích, smiňuje nás s Otcem. Neustále odpovídá na naše pochybnosti a strachy, připomíná nám: 1. bylo nám odpuštěno, 2. musíme si pamatovat a připomínat si, že Bůh je k nám dobrý a milosrdný a 3. můžeme vřít v Boží vřnost, která nám poskytuje všechnu moc a sílu, kterou potřebujeme.

Vzhledem ke Kristovým přimlouvám teď můžeme říci: „Možná bojuji své bitvy s tlem – ale ve svém srdci vím, co pro mě Ježíš udělal. Hřích mě již nedrží. Slyšel jsem radostný hláhol!“

Pohleď na všechna požehnání, z nichž se máš radovat, jestliže znáš radostný hláhol! Existuje důvod, proč dnes mnoho křesťanů žije ve strachu a zmatku. Je to kvůli tomu, že nerozumí radostnému zvuku jubilea! Ano, vídí, že Ježíš zemřel a byl vzkříšen, vídí, že Jeho krev má moc spasit. Ale nerozumí ještě radostnému zvuku všeho toho, co pro nás zaopatřil, abychom žili ve svobodě!

„Blahoslavený lid, kterýž zná zvuk tvůj...“ (Žalm 89:15). Radostný zvuk, který dnes slyšíme, je Boží polnice, která ohlašuje naše vysvobození skrze krev Ježíše Krista. No a zde jsou další požehnání jubilea:

1. „...ti, Hospodine, v světle obličeje tvého choditi budou“ (stejný verš). Hebrejský význam je: „Ti budou chodit s veselou myslí, šťastní a spokojení, bezpeční v Božích zaslíbeních, klidní v Jeho přítomnosti.“ Jednoduše řečeno, my již nemusíme chodit v temnotě nebo zmatku – protože my už máme světlo Jeho tváře!

2. „Ve jménu tvém plésati budou každého dne, a v spravedlnosti tvé vyvýší se“ (verš 16). Víme, že naše vlastní spravedlnost jsou špinavé hadry. A tak máme sebrat odvahu veselením se v Jeho spravedlnosti – která je naše jedině vírou!

3. „Nebo sláva síly jejich ty jsi, a z milosti tvé k zvýšení přijde roh náš“ (verš 17). Víme, že Kristus jedině je zdrojem veškeré naší síly. A nemusíme již nikdy žít pod vlivem pábla. Všechno, co musíme udělat, je podívat se zezadu na Satana, kde uvidíme otisk stopy našeho Spasitele. Ježíš rozdrtil našeho nepřítel!

4. „Nebo štít náš jest Hospodinův...“ (verš 18). V našem tle jsme naprosto bezmocní. A tak vříme naprosto ve vítězství Ježíšova kříže. On nás brání proti každému nepříteli!

Drahý svatý, spějeme k jednomu nejvřtšímu, velikému jubileu – signalizovanému posledním

troubením polnice: „...ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni – naráz, v okamžiku, za zvuku poslední polnice. Neboť zatroubí a mrtví budou vzkříšeni jako nesmrtelní a my budeme proměněni“ (1. Korintským 15:51–52).

„Vždy až zazní zvolání, hlas archanděla a Boží polnice, sestoupí sám Pán z nebe a mrtví v Kristu vstanou jako první. Potom my, kdo zůstaneme živí, budeme spolu s nimi v oblacích uchvázeni do vzduchu vstoupit Pánu; a tak budeme navždycky s Pánem“ (1. Tesalonickým 4:16–17).

Až tyhle polnice zazní, mrtví budou vzkříšeni. Nebudou již žádná další vřazení, žádná další otroctví, žádný další hřích, žádná další nemoc. A v ten moment budeme mít věčné jubileum.

Haleluja!

Copyright/Omezení šíření: Tento datový soubor/tato publikace je výhradním vlastnictvím World Challenge, Inc. Může být tištěn/a v plném znění pro osobní potřeby, pro šíření v rámci rodiny nebo mezi přáteli. Text nesmí být žádným způsobem měněn ani upravován a všechny kopie musí obsahovat toto prohlášení o copyrightu. Materiál nesmí být veřejně elektronicky přenášen ani zpřístupněn prostřednictvím FTP či webových stránek s výjimkou worldchallenge.org, davidwilkerson.org nebo tsculpitseries.org.

© 1997 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771